

121 89 120 289/2

กรมตำรวจ

บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน

คำให้การของ
นายเจริญ ทรงเจริญ
เป็น พยาน

สถานีตำรวจ บข.บ. อำเภอ หนองไทร จังหวัด กรุงเทพฯ

วันที่ ๒๓ เดือน ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

พ.ร.ท. วิเชียร กรแก้ว ผู้กล่าวหา

คดีระหว่าง { ท.อ.พราโมทย์ กุลนิต ผู้ต้องหา

ต่อหน้า พ.ต.ท.ชุมทอง มัชฌิมจันทร์

สอบสวนที่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ชื่อ นาย เจริญ ทรงเจริญ อายุ ๓๐ ปี

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย ศาสนา พุทธ

อาชีพ (ลงให้ชัดเจนว่าอาชีพชนิดใด ถ้าเป็นข้าราชการ ให้ปรากฏว่าในหรือนอกราชการ มีเบี้ยหวัดหรือมีบำเหน็จหรือมีบำนาญ ให้ลงตามประเภท)

การชาย

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๔๔๖ หมู่ที่ - ตำบล คลองตัน

ชื่อผู้ใหญ่บ้าน ตลาดแสงทิพย์ ชื่อกำนัน ถนนสุขุมวิท ๗๐

อำเภอ พระโขนง จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ชื่อบิดา นาย นวล ชื่อมารดา นาง เกรียม

เกี่ยวข้องกับอะไรกับคู่กรณี เป็น พยาน

ขอให้ถ้อยคำว่า ข้าพขอให้ ข้าพได้สอบถามคนแล้วขอให้ถ้อยคำด้วยความซื่อสัตย์จริงก่อนนำ

พนักงานสอบสวนตั้งข้อไปนี้

ข้าพ มีภูมิลำเนาอยู่ตามที่ข้าพได้ให้การไว้ข้างต้น ข้าพประกอบอาชีพค้าขายของเม็ดคั่วอยู่ที่ตลาดแสงทิพย์ โดยมีรายได้เดือนละประมาณ ๑๐,๐๐๐ บาทเศษและบางครั้งข้าพก็มาประกอบอาชีพรับรถรับส่งนักศึกษาามมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยข้าพรับรถยนต์คันคันหมายเลขทะเบียน ก.ท.ข.- ๑๔๔๕ ซึ่งเป็นรถยนต์ส่วนบุคคลของข้าพเอง โดยข้าพเข้ามาเพื่อรับรถโดยสารไปทัศนศึกษารอบต่างจังหวัดแล้วแต่จะมีคนมาว่าจ้างข้าพไป ซึ่งข้าพเข้ามาประมาณ ๑ ปีเศษ ระหว่างที่ข้าพไม่ได้มีผู้ว่าจ้างไปเที่ยวทัศนศึกษารอบต่างจังหวัด ข้าพจะมารับส่งนักศึกษาามมหาวิทยาลัยรามคำแหง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ ข้าพได้นำรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ก.ท.ข.

๔๔๔ ซึ่งเป็นรถยนต์ของข้าพเจ้ากำลังมาวิ่งรับส่งนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งข้าพเจ้าได้ประมาณ
 คันเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๐๔ โดยข้าพเจ้า มีรถยนต์จำนวน ๑ คัน รับนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงจาก
 ทานมหาวิทยาลัยฯ ไปส่งที่บริเวณปากคลองตลาด(ปลายทาง) ข้าพเจ้าเก็บค่าโดยสารคนละ ๑.๒๕ บาท
 และ ๑.๕๐ บาทตามระยะทาง การที่ข้าพเจ้ามารับส่งนักศึกษานี้ไม่มีผู้ใดชักชวน ข้าพเจ้าทำด้วย
 ตนเองโดยความสมัครใจ แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมาวิ่งรถนี้จะมีนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นผู้จัดกั
 รถแล้วเก็บเงินค่าคิวจากข้าพเจ้าเป็นรายวัน โดยเก็บวันละ ๒๐ บาทต่อรถ ๑ คัน ผู้ที่มาเก็บเงินจาก
 ข้าพเจ้าไม่รู้ชื่อแต่ข้าพเจ้าทราบว่า เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในสังกัดของพรรคสังคมนิยม
 และผู้ที่มาเก็บเงินได้บอกกับข้าพเจ้าว่าจะนำเงินส่วนที่เก็บจากข้าพเจ้าและพรรคอื่นนำไปเพื่อบำรุงองค์การนัก
 ศึกษา, สถานศึกษาและกิจกรรมต่างๆภายในพรรคสังคมนิยม ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเพื่อเป็นประโยชน์ของนัก
 ศึกษาข้าพเจ้าก็เต็มใจมอบให้ แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าพวกนักศึกษากำลังเอาที่เก็บเงินไปแล้วจะไปใช้ประโยชน์
 ส่วนใดบ้าง รถยนต์ที่ข้าพเจ้าวิ่งรับส่งนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีทั้งหมดประมาณ ๕๐ ถึง ๕๐
 คัน เพราะรถยนต์ที่ข้าพเจ้าวิ่งนี้เป็นรถยนต์นำเที่ยวทัศนารทุกคัน บางครั้งก็มีงานนำเที่ยวทัศนาร ไปกับประ
 ชากรอื่นที่ไม่ได้มาวิ่ง และบางครั้งที่มีรถมาวิ่งมากก็เนื่องจากว่างงานนำเที่ยวทัศนารจึงเป็นเหตุให้
 มีจำนวนรถไม่แน่นอนเสมอ แต่อย่างน้อยจะมีไม่น้อยกว่า ๕๐ คันทุกวัน

ทุกครั้งที่มีนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงจะไปร่วมชุมนุมในกรณีใดก็ตามที่หัวหน้า
 วิจารณ์นักศึกษาซึ่งมีจำนวนประมาณ ๕ คนซึ่งข้าพเจ้าไม่ทราบชื่อแต่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง
 สังกัดพรรคสังคมนิยมจะเป็นผู้สั่งบังคับโดยจะนำสั่งให้ข้าพเจ้ากับพวกที่มีหน้าที่ขับรถมารับนักศึกษาภายใน
 ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง หากผู้ใดชักชวนไม่ปฏิบัติตามทวงหัวหน้าคิวรถดังกล่าวก็จะไม่ให้มาวิ่งรับส่ง
 นักศึกษาต่อไป ข้าพเจ้ากับพวกจึงจำเป็นต้องยินยอมทุกครั้ง และการไปส่งนักศึกษาที่ร่วมชุมนุมทุกครั้งข้าพเจ้า
 และพวกจะไม่ได้รับเงินเป็นค่าตอบแทนแต่อย่างใด ตั้งแต่ข้าพเจ้าขับรถรับส่งนักศึกษานี้ข้าพเจ้าเคยไปร่วม
 กับส่งนักศึกษาจำนวน ๒ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อตอนนักศึกษารวมหมู่ประท้วงขับไล่จอมพลประภาส จารุเสถียร
 ที่ห้องสนามหลวง โดยนักศึกษามายังขับรถไปจำนวนประมาณ ๑๔ คันในวันแรก ต่อมาเมื่อวันที่ ๕
 ตุลาคม ๒๕๐๔ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. เห็นนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงซึ่งมีหน้าที่เป็นหัว
 หน้านักขับรถและพวกนักศึกษารุ่นอื่นๆได้มายังขับและดูข้าพเจ้ากับพวกซึ่งมีหน้าที่ขับรถรับนักศึกษามาให้เข้าไป
 รับนักศึกษาอีกครั้งหนึ่ง โดยครั้งนั้นข้าพเจ้า กับพวกได้รับนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงไปส่งยัง
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยนักศึกษาได้มายังขับรถไปรวมทั้งสิ้นประมาณ ๓๒ คัน มีนักศึกษาประมาณ
 ๓,๐๐๐ คนเศษ แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าใคร เป็นผู้นำไปเพราะระหว่างนั้นมีนักศึกษาจำนวนมากมาช่วยกัน
 และประกอบด้วยข้าพเจ้าถูกนักศึกษารุ่นบังคับให้ไปส่งจึงไม่สามารถจะทราบได้ว่าใคร เป็นหัวหน้าในการนำ
 ชุมหมู่ประท้วงครั้งนี้ ท้องจากข้าพเจ้าเห็นว่านักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงไปส่งที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 แล้วข้าพเจ้าก็รีบขับรถหนีไป โดยได้นำรถไปซุกซ่อนไว้ในซอยอ่อนนุช เพราะเกรงว่านักศึกษาเหล่านั้น
 จะมายังบังคับให้ข้าพเจ้าไปรับนักศึกษาไปส่งอีก หากชักชวนก็จะถูกนักศึกษารุ่นทำร้ายหรือเสียหาย สำหรับ
 นักศึกษาเท่าที่ข้าพเจ้าทราบชื่อมี นายมนตรี ไม่ทราบนามสกุล ซึ่งเป็นนายกองการนักศึกษามหาวิทยาลัย
 วิทยาลัยรามคำแหง และข้าพเจ้าเคยพบเห็นหน้าเสมอแต่ไม่เคยพูดคุยกันมาก่อน ส่วนหัวหน้าคิวรถข้าพเจ้าแต่
 ชื่อเล่นมีนักศึกษาด้วยกันเรียกชื่อนายถั่ว และนายขาว สำหรับนายถั่วนี้ข้าพเจ้าทราบว่า เป็นรองประธาน

Handwritten signature and initials on the right margin.

70 279

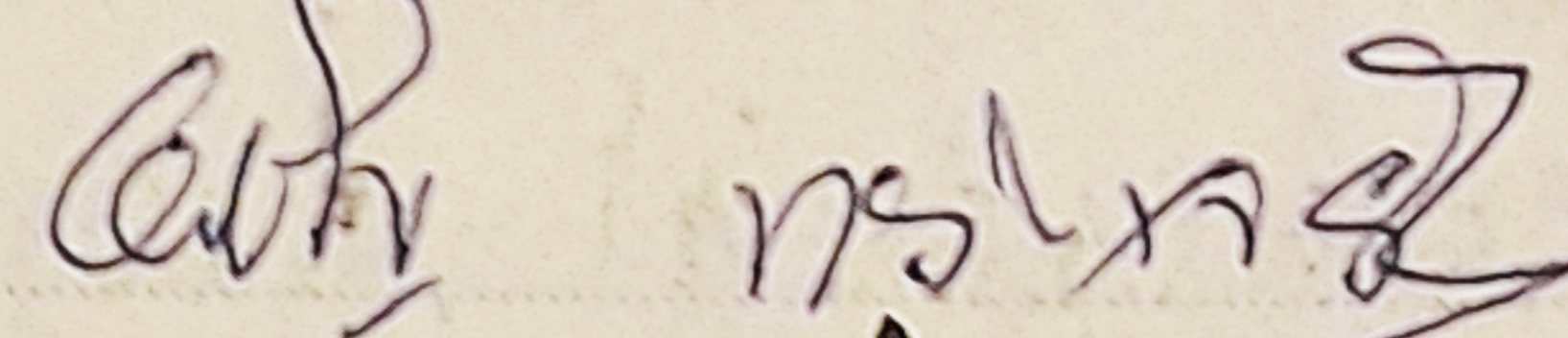
ใบต่อคำให้การ ของ นายเจริญ ทรงเจริญ พยานคนที่ ๒

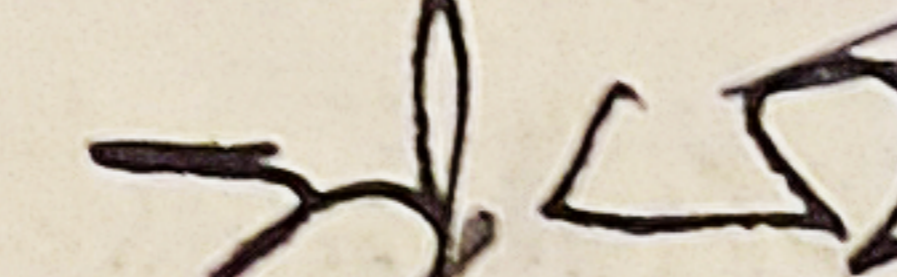
สถานศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง

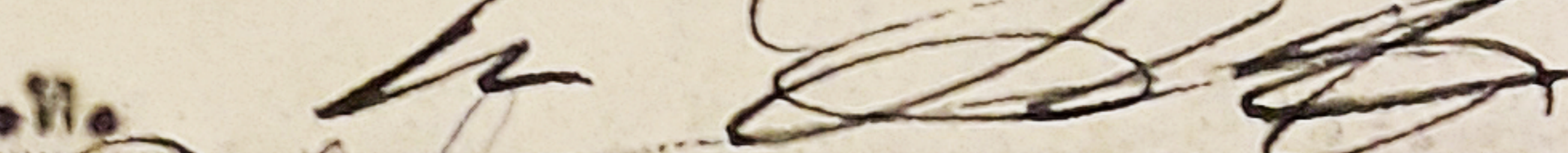
ข้าพเจ้า กับพวกชั้นบรรณารักษ์ทุกคนรู้จักกันมาก่อนเพราะเคยรับรณำให้พวกตนมาก่อนทุกคน แต่
ส่วนมากมักไม่รู้จักริธีนักศึกษาที่เป็นหัวหน้ากิจกรรมเพราะเราพำนักหออาศัยคน และพวกเรดักันใดไม่ยินยอมเสีย
คำคิดก็มักจะถูกนักศึกษาในกลุ่มดังกล่าวนี้ถ่มถักถัก บางครั้งถึงกับเอาอาวุธปืนไต่ยิงก็มี ซึ่งข้าพเจ้ากับพวกทุกคน
จำเป็นต้องปฏิบัติตามเงื่อนไชของนักศึกษาทุกประการ

แต่ข้าพเจ้า ทราบดีว่าตั้งแต่ข้าพเจ้ามาว่างรตอยู่ทางมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่เคยมาเกี่ยวข้องกับบรรณาร
ักษ์ทุกคนเลย เพียงแต่นักศึกษาพรรคสังคมนิยมมาทำกับเงินเองและนักศึกษาทั้งกล่าวก็ไม่เคยอ้างถึงมหาวิทยา
ลัยแต่ประการใด ข้าพเจ้าไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับขโมยมาก่อนแต่อย่างใด

เป็นความจริงจำนให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

(ลงชื่อ) พยาน

(ลงชื่อ) พ.ศ.อ. สอบสวน

(ลงชื่อ) พ.ศ.ท. สอบสวน

(ลงชื่อ) จ.ศ.ต. พิมพ์ อ่าน.